

въ онуй време надошли изъ Англия и Холландия, не получаваши по-горенъ чинъ отъ капитанския. Между туй обаче, тѣзъ майстори желали по-богати награди за трудовѣ си. Императора са обхождахъ съ тѣхъ всекога ласкателно. Ако би да отиде нѣкъдѣ на гостѣе, то хазяина билъ длъженъ да покани и мнозина отъ иностраннитѣ майстори, не за друго освѣнъ защото монарха любилъ да преминува праздното си време въ разговоръ съ тѣхъ; въ туй той намѣрвалъ голѣмо удовольствие. Тѣ били длъжни да сѣдхъ при него и отношението му съ нихъ било най-свободно. Единъ денъ нѣколица отъ тѣзъ кораблестроители са случили заедно съ господаря на едно угощение; тѣ не искали да сѣдхъ. Петъръ нееднократно имъ повтарялъ да седхъ, но тѣ всекога отговаряли съ нисъкъ поклонъ и несѣдали. Наконецъ господаря, като са неосѣщаль за причината на тѣзъ необикновенна учтивость, попиталъ:

— „Що зчачи туй, защо никой отъ васъ не иска да сѣдне? Не чухте ли колко пѣти ви казвахъ да сѣднете?“

— Ваше величество, не дѣйте ни осъжди за нашата дързость, ний не смѣемъ да сѣдимъ въ присѣдствието на господаря и императора си. По чиновѣ си, ний едва ли можемъ да са сравнимъ съ сухопѣтнитѣ капитани, а капитанитѣ нѣматъ позволение да седхъ предъ ваше величество; само генералитѣ и бригадиритѣ иматъ туй право.

Императора разбралъ значението на тѣзъ думи, усмихналъ са и казалъ:

— „Добрѣ! сѣднете колкото за сега. Когато отида въ сената, ще отвора въпросъ и за вашитѣ чиновѣ.“

Слѣдъ туй, извадилъ записната си книжка и написалъ нѣколко думи. Слѣдъ нѣколко дни, дѣй-